

Въ русската войска царувалъ другъ редъ : нападанье открито, шурмъ съ всички сили, та щото бжде, да бжде. Но тѣзи юначеска постѣпка не всѣкога може да се озвнчее съ успѣхъ и винѣги се придружава съ нечувани загуби. И сега, на 18 юлия, трѣбвало да се отстѣпни, трѣбвало да се вземѣтъ нови мѣрки, да се употребѣи новъ редъ за продължението на трудната кампания.

Настава дългътъ, прѣдългътъ периодъ на обмислянье, на приготовление и на разгледване какъ по-добрь да се поправѣтъ съзнатитѣ недостатѣки. Войскитѣ завзели добри позиции и се ограничили съ една отбрана. Защитаванье на балканскитѣ проходи, непущанье да се вмѣкнѣтъ турцитѣ изъ така наричания четирежгленникъ ; Русчукъ — Варна — Силистра — Шуменъ, — опиранье на Османа, ако той помисли да остави Плѣвенъ за да опита кѣсметѣ си — такава бѣше программата за дѣйствиѣ прѣзъ всичкия периодъ отъ 18 юлия чакъ до прѣвземаньето на Плѣвенъ. Русситѣ утихнѣхъ ; побѣснѣлъ отъ единъ успѣхъ, успѣхъ случаенъ, неприятельтъ възликува и ликуваньето му намѣри отзивъ не въ една туркофилска Англия, не въ едно полупотурчено Маджарско. Въ дипломатическия свѣтъ не ставаше ни дума за помиряване. Що ! Помиряване ? Та биваше ли да стане помиряване, сега, когато Турция появи на свѣтъ своитѣ военни сили, своитѣ Тамерлани, Илджрѣми и Мухамеди ? Биваше ли да се прави миръ сега, когато Турция бѣше побѣдителка и, слѣдователно, гордо можеше да налага каквито ще искания на побѣдена Русия. Плѣвненскій ка х р а м а н и н ѣ станѣ герой на денѣ : него възнасяхъ до небеса, нему се кланяхъ като идолъ, него сравнявахъ съ всички гениални полководци. Не ще приказка, че това величие бѣше твърдѣ смѣшно. Но биватъ минути, когато и общества се упоаятъ и прѣхласватъ точно така, както това става съ частнитѣ личности. Най-много бѣше прѣхласнѣта, дору обезумѣла, маджарската интеллигенция,